कृतस्य पूर्व्वं नानार्थैर्युक्तस्याप्यनुतिष्ठतः । इमं पश्यत सङ्कल्पा मम दैवमुपप्लवं ।
उद्दम्योद्दम्य मे दम्यो विषमेणैव गच्छतः । उत्क्षिप्य काकतालीयमुत्पथेनैव धावतः ।
मणी वोद्रस्य लम्बेते प्रियौ वत्सतरौ मम । शुद्धं हि दैवमेवेदं हठेनैवास्ति पौरुषं ।
यदि वाप्युपपद्येत पौरुषं नाम कर्हिचित् । अन्वेष्यमाणं तदपि दैवमेवावतिष्ठते ।
तस्मान्निर्व्वेद एवेह गन्तव्यः सुखमिच्छता । सुखं स्वपिति निर्व्विण्णो निराशश्चार्थसाधने ।
अहो सम्यक् शुकेनोक्तं सर्व्वतः परिमुच्यता । प्रतिष्ठता महारण्यं जनकस्य निवेशनात् ।
यः कामानाप्नुयात् सर्व्वान् यश्चैतान् केवलांस्त्यजेत् । प्रापणात् सर्व्वकामानां परित्यागो विशिष्यते ।
नान्तं सर्व्वविधित्सानां गतपूर्व्वोऽस्ति कश्चन । शरीरे जीविते चैव तृष्णा मन्दस्य वर्द्धते ।
निवर्त्तस्व विधित्साभ्यः शाम्य निर्व्विद्य कामुक । असकृच्चासि निकृतो न च निर्व्विद्यसे ततः ।
यदि नाहं विनाश्यस्ते यद्येवं रमसे मया । मा मां योजय लोभेन वृथा त्वं वित्तकामुक ।
सञ्चितं सञ्चितं द्रव्यं नष्टं तव पुनः पुनः । कदाचिन्मोक्ष्यसे मूढ धनेहां धनकामुक ।
अहो नु मम बालिश्यं योऽहं क्रीडनकस्तव । किं नैव जातु पुरुषः परेषां प्रेष्यतामियात् ।
न पूर्व्वे नापरे जातु कामानामन्तमाप्नुवन् । त्यक्त्वा सर्व्वसमारम्भान् प्रतिबुद्धोऽस्मि जाग्रमि ।
नूनं ते हृदयं काम वज्रसारमयं दृढं । यदनर्थशताविष्टं शतधा न विदीर्य्यते ।
जानामि काम त्वां चैव यच्च किञ्चित् प्रियं तव । तवाहं प्रियमन्विच्छन्नात्मन्युपलभे सुखं ।
काम जानामि ते मूलं सङ्कल्पात् किल जायसे । न त्वां सङ्कल्पयिष्यामि समूलो न भविष्यसि ।
ईहा धनस्य न सुखा लब्धे चिन्ता च भूयसी । लब्धनाशो यथा मृत्युर्लब्धं भवति वा न वा ।
परेभ्यो यो न लभते ततो दुःखतरं नु किं । न च तुष्यति लब्धेन भूय एव च मार्गति ।
अनुतर्षुल एवार्थः स्वादु गाङ्गमिवोदकं । मद्विलापनमेतत्तु प्रतिबुद्धोऽस्मि सन्त्यज ।
य इमं मामकं देहं भूतग्रामं समाश्रितः । स यात्वितो यथाकामं वसतां वा यथासुखं ।
न युष्मास्विह मे प्रीतिः कामलोभानुसारिषु । तस्मादुत्सृज्य कामान् वै सत्यमेवाश्रयाम्यहं ।
सर्व्वभूतान्यहं देहे पश्यन् मनसि चात्मनः । योगे बुद्धिं श्रुते सत्यं मनो ब्रह्मणि धारयन् ।
विहरिष्याम्यनासक्तः सुखो लोकान्निरामयः । यथा मां त्वं पुनर्नैवं दुःखेषु प्रणिधास्यसि ।
त्वया हि मे प्रणुन्नस्य गतिरन्या न विद्यते । तृष्णाशोकश्रमाणां हि त्वं कामप्रभवः सदा ।
धननाशेऽधिकं दुःखं मन्ये सर्व्वमहत्तरं । ज्ञातयो ह्यवमन्यन्ते मित्राणि च धनाच्च्युतं ।
अवज्ञानसहस्रैस्तु दोषाः कष्टतरा धने । धने मुखकला या तु साऽपि दुःखे विधीयते ।
धनमस्येति पुरुषं पुरो निघ्नन्ति दस्यवः । क्लिश्यन्ति विविधैर्दण्डैर्नित्यमुद्वेजयन्ति च ।
अर्थलोलुपता दुःखमिति बुद्धं चिरान्मया । यद्यदालम्बसे कामं तत्तदेवानुरुध्यसे ।
अतत्त्वज्ञोऽसि बालश्च दुस्तोषोऽपूरणोऽनलः । नैव त्वं वेत्थ सुलभं नैव त्वं वेत्थ दुर्लभं ।
पाताल इव दुष्पूरो मां दुःखैर्योक्तुमिच्छसि । नाहमद्य समावेष्टुं शक्यः काम पुनस्त्वया ।